

За мотивами української казки "Пан Коцький»

На дворі, на лавочці біля хати сидить дід та баба, а біля її ніг лежить кіт.

Ворона - Розкажу вам, милі діти, історію однеденьку,

Що трапилась в нашому лісі, ну так... колись... давненько.

Жили собі дід та баба тай горя не знали,

Мали вони господарство, ще й kota тримали.

Але котик постарів, спав вже багатенько,

Не ловив мишей він зовсім, бо став ледаченький.

Баба дідові отак весь час говорила

І плакала, і кричала, а часом просила.

Баба. - Ой, дідусю, голубчику, змилуйся над нами,

Заведи kota ти в ліс, тай zostав з вовками.

Хай вони його з'їдять, отаке ледащо,

Бо не буду годувати за дарма, нізащо.

Дід. - Добре, баба, заведу, та там і покину,

Йди-но, Мурчику, сюди, ти вража дитино.

Ворона - Взяв котика дід у мішок, до лісу подався,

Там залишив під пеньком, чемно попрощався.

Дід. - Живи, Мурчику, тут гарно, їж траву, малину,

Не хотів ловить мишей, а спав цілу днину.

Ворона - Залишив kota під дубом, Кіт сидить, сумує,

Коли дивиться лисички весело мандрують.

Лисичка. (*співають*) - Я лисичка, я сестричка,

По лісу гуляю, Я гусяток пасла. Зайців піджидаю.

Лисичка. - Боже, милий, що за диво, вперше таке бачу!

Скажи мені, як ти звешся, молодий козаче?

Лисичка. - Що тут робиш, поробляєш куди шлях тримаєш?

Кіт. - Я - Пан Коцький цар звірів, по лісу мандрую

Дуже добре бачу, а ще краще чую.

Можу всіх я вас поїсти, коли розізлюся.

Усіх разом проковтну, і не подавлюся

Лисичка. - Ой, ти, котику коточку, не сварись, не сердься,

Бо для тебе в мене є курятина з перцем.

Лисичка. - Іди до мене, поспішай, жити у хатину.

Буду тебе глядіти, як малу дитину.

Ворона - Й стали вони разом жити, kota годувала,

Уклала в ліжко спати, ще й пісні співала.

1. Лисичка. - Лягай, котику, поспи, а я поспіваю,

Можем казку розповісти, якщо побажаєш.

Вкладають в ліжко, співають коліскову.

Ворона - Кіт заснув, лисичка встала, тихо вийшла з хати

Й сіла собі на пеньочку рушник вишивати.

Вже пройшло чимало часу, кіт поспав, прокинувся

Став з собою розмовляти, думку думати, гадати:

Чи йому так повезло, чи лише наснилося

Саме ось оцю розмову підслухав зайчисько,

Який нишком пробігав біля хати близько.

Кіт. - Ох, і добре я живу в лисиці гарненької,

Вона мене так милує, як дитя маленьке,

Можу спати, погуляти, книжку почитати.

А ще можу я, як схочу, як буде охота,

Половити усіх звірів та кинуть в болото.

Ворона - Як почув оце все зайчик, то дуже злякався,
Побіг звідти він мерщій, під кущем сховався.
Там просидів він довгенько, подумав гарненько
Поборов в собі він страх, до друзів подався
Щоб усе їм розказати, чого так злякався.

На лісовій галявині сплять вовк, кабан, ведмідь, білка, їжак. Розглядують лісові квіти.

Ведмідь. - Зайчику, що з тобою вкоїлось, що з тобою сталося ?
Чи когось ти налякався, чи лихо наснилося?

Кабан. - Зайчику, поглянь на мене, який ти смішненький,
І чого ти так злякався, дурнику маленький?

Білка. - Іди, зайчику, сюди, розкажи скоренько,
Хто тебе так налякав, ти ж моє серденько?

Вовк. - Чого зайчику тремтиш, як ота осика,
Кажі нам усе мерщій, щоб не було лиха.

Їжак. - Ой, зі сміху я помру, дивлячись на тебе
І з якого таки дива так тремтіти треба?

Зайчик. - А мені вже не до сміху, всі мовчить, ні звуку,
Бо я бачив у лисичок отаку звірюку (показує)
Він казав, що за годину нас усіх половить,
Всіх посадить у мішок ще й в болоті втопить.

Ведмідь. - Що ж тепер нам всім робити, що нам предпреняти.
Як же братці, нам тепер в лісі проживати?

Вовк. - Я, вважаю, всім нам треба подарунки нести,
Щоб оцей страшний звірюка не чіпав нашої честі.

Їжак. - А я його не боюся, я клубком звернуся,
В носа голки устромлю, буде тоді знати,
Як маленького мене безсовісно чіпати.

Білка. - Ну страшний, ну здоровенний, Ну і що із того,
Треба, друзі, нам спочатку, глянути на нього!
Підеш, зайчику, ти знаєш де його шукати,
Запросимо його у гості, до моєї хати.

Вовк. - Вірно, вірно білка каже, глянемо гарненько,
А тоді вже поговорим з звіром тим чемненько.

Заєць. - На біду я народився у лиху годину,
Піду зараз до лисички, може там і згину!

Ворона - Пішов зайчик до лисички, щоб в гості позвати,
І побачив їх хороших, усіх біля хати.
За столом вони сиділи й чайок попивали,
Булку з маслом куштували, тихо розмовляли.

Заєць. - Добрий день, руді лисички, гарні та миленькі,
Запрошує вас білочка в гості всіх чемненько,
Прихватіть разом з собою гостя ви страшного.
Всі ми дуже хочемо глянути на нього.

Лисичка. - Ми у гості всі прийдемо, та ви поховайтесь,
Бо розірве вас на шмаття, тоді начувайтесь.

Зайчик біжить знов до звірів в ліс.

Зайчик. - В гості всі вони прийдуть, лисички сказали,
Але всім нам поховатись вони наказали,
Бо порве він всіх на шмаття, ледь кого зачує
Буде тоді нам усім лихо, от такий він дурень!

Ворона - Як почули оте звірі, зразу поховались,
Хто в кущі, хто за пеньок – всі порозбігались!

Ідуть кіт з лисичками, несуть всім подарунки та співають.

Всі. - А ми в гості йдемо, гостинці несемо

Кіт - Бочку меду несемо,

Лисичка - Ще горішки лісові, та ці квіти лугові.
Моркву та капусту усім на закуску.

Кіт. - А де ж звірі всі пропали? Ніхто не стрічає?

Лисичка. - Всі звірі у лісі зараз поховались,
Бо дуже вже вони тебе вони налякались.

Кіт. - А чого мене боятись, я ж не буду тут кусатись?
Що я можу їм зробити? Можу лиш мишей ловити,
Можу випити сметану, коли з глечика дістану,
Можу вкрасти м'ясо, сало, та за це перепадало!

Виходять всі звірі.

Вовк. - Де ти, зайчику, скажи, бачив диво – велетня?

Кабан. - Та хіба ж йому відразу, з'їсти нас, таку ораву?
Чи в болоті нас втопити, чи іще чого зробити?

Білка. - В страху очі ох, великі!

Кіт. - Хочу з вами в лісі жити, з усіма вами дружити,
Буду ліс охороняти, мишей сюди не пускати.
Щоб по лісу не гуляли, та коріння не псували.

Звірі. - Добре, добре залишайся, та на нас не ображайся

Білка. - Ми вітаємо тебе в нашім лісі,

Ведмідь - Живи собі у лисичок

Кабан. - У добрі і втісі!

Зайчик - Приєднуйся ти до нас

Їжак - Святкувати в добрий час!